

Sagen sattes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har den 25. januar fremsat et forslag til folketingsbeslutning om opsigelse af de tre telefonkoncessioner, som senest den 31. august 1948 er fornyet for de tre tilbageværende telefonselskaber, nemlig Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab, Jydsk Telefon-Aktieselskab og Fyns kommunale Telefonselskab, med det formål, at staten pr. 1. marts 1962 indløser den del af kapitalen i de tre selskaber, som staten endnu ikke ejer, og således at der fra indløsnings tidspunktet skabes en enhedstelefon under statsdrift.

Jeg er i princippet enig med det ærede medlem i, at der bør arbejdes henimod etablering af en enhedstelefon her i landet, men jeg er ikke på forhånd enig i, at det bør gøres under den form, der er foreslået af det ærede medlem, eller fra det tidspunkt, det ærede medlem ønsker, og jeg skal nærmere begrunde, hvorfor jeg ikke er enig heri.

Man kan af det ærede medlems tale ved fremsættelsen af forslaget til folketingsbeslutning få det indtryk, at det endnu ikke er gået op for mig, at regeringen inden den 28. februar i år skal tage stilling til, på hvilke vilkår telefondriften her i landet skal foregå i de næste fem år. Inden den 28. februar 1961 skal staten nemlig meddele de tre koncessionerede telefonselskaber, om den ønsker at indløse den del af aktiekapitalerne, som staten ikke allerede ejer, idet de tre telefonkoncessioner, såfremt en sådan opsigelse ikke afgives, ifølge koncessionernes post 15 ellers vil løbe uændret videre i yderligere 5 år, fra 1. marts 1962 til 28. februar 1967, dog således at staten på ny har ret til inden udgangen af februar måned 1966 at opsigse koncessionerne til ophør med et års varsel.

Allerede for tre år siden rejste jeg spørgsmålet om, hvorvidt det var rigtigt at forberede en opsigelse af de tre telefonkoncessioner for om muligt at gennemføre en

enhedstelefon fra 1. marts 1962, eventuelt i form af statsdrift. Men under den daværende regering anså jeg det for udelukket, at der kunne skabes samling om en opsigelse og så meget mindre om en statsovertagelse af selskaberne, ligesom den omstændighed, at vi skulle afholde folketingsvalg senest i maj måned 1961, altså umiddelbart efter at en bindende opsigelse i forholdet til de private aktionærer skulle være afgivet, gjorde det tvivlsomt for mig, hvorvidt det var rigtigt at binde en eventuel ny regering til en beslutning om opsigelse af koncessionerne eller om statsovertagelse af selskaberne. Jeg valgte derfor at nedsætte et embedsmandsudvalg, bestående af repræsentanter for ministeriet for offentlige arbejders departement, generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet, finansministeriet og telefontilsynet, som fik til opgave efter forhandling med repræsentanter for de tre telefonselskaber at fremkomme med en indstilling til regeringen om, på hvilke vilkår en eventuelt fortsat koncessioneret telefondrift skulle udøves i fremtiden.

Dette udvalg har i december måned 1960 afgivet en foreløbig indstilling om, efter hvilken målsætning der bør arbejdes, men der har ikke i udvalget kunnet skabes enighed om, hvorledes problemerne bør søges løst på kortere sigt, eller om, hvilke midler der bør bringes i anvendelse for at nå det mere langsigtede mål. I princippet er der dog i udvalget enighed om, at der bør tilstræbes en samling af det danske telefonvæsen i en enhed, og at spørgsmålet om, hvorvidt denne enhed tillige bør omfatte anden telekommunikationsvirksomhed end telefondrift, bør tages op til undersøgelse. Kun post- og telegrafvæsenets repræsentanter i embedsmandsudvalget har imidlertid været inde på, at en enhedsdrift af telefonvæsenet kunne ske i form af statsdrift.

Jeg har anset det for rigtigst at gå ind for udvalgsflertallets indstilling i sagen, idet jeg er af den opfattelse, at selv om staten ikke benytter sin adgang til i 1962